Nr. 2. Warszawa, dnia 28 lutego 1922 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 50 mk. „Dziennik Urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 304-22.
Adres Administracji: ul. Miodowa Nr. 22 w Admin. „Monitora Polskiego“. Tel. Nr. 44-50.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

33.

Okólnik (149) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: w Lublinie, Warszawie, Łodzi, Kielcach i Białymstoku w sprawie opodatkowania piwa i napojów wyskokowych.

Na skutek wystąpienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do Ministerstwa Skarbu w sprawie opodatkowania napojów wyskokowych na rzecz ciał samorządowych — Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 6 listopada r. b. Nr. 20049/DB. wyraziło swą zgodę na wprowadzenie przez Związki Komunalne podatku od tych napojów.

Oprócz opodatkowania napojów wyskoko-

wych, już wprowadzonego w ostatnich czasach w miastach wydzielonych z powiatów, możliwe jest również obciążenie produkcji piwa na rzecz powiatowych związków komunalnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, pragnąc ułatwić powiatowym związkom komunalnym wprowadzenie podatków od napojów wyskokowych oraz od piwa, załącza przy niniejszym wzory statutów wspomnianych podatków, przyczem zaznacza, że podatek od napojów wyskokowych obciąża spożycie, zaś podatek od piwa—produkcję, wobec czego opodatkowanie piwa może być zastosowane jedynie w powiatach, w których istnieją browary.

Odnośnie statutu o podatku od napojów wyskokowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podkreśla, że

ad uwaga II do § 1. Sejmik powiatowy prócz uchwały w przedmiocie poboru podatku w ustalonej statutem wysokości winien również powziąć postanowienie, upoważniające Wydział Powiatowy do zmiany stopy podatkowej;

ad § 8. Miasta, niewydzielone z powiatowego związku komunalnego, bezwzględnie powinny mieć udział we wpływach z podatku od napojów wyskokowych; gdyby Sejmiki nie zastosowały się do tego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zmuszone byłoby wstawiać do odnośnych statutów przy ich zatwierdzaniu odpowiednie postanowienia.

O powyższem zechce Pan Wojewoda zawiadomić wszystkich przewodniczących Wydziałów Powiatowych przy jednoczesnem przesłaniu odpisów z załączonych wzorowych statutów.

Warszawa, d. 28 grudnia 1921 r. (SZ. 3345).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *St. Downarowicz.*

STATUT

podatku od piwa na rzecz Związku Komunalnego pow. ....

§ 1.

Od wszelkiego piwa, wywarzonego w pow. ...., pobierany będzie na rzecz pow. zw. kom. podatek w wysokości 25% każdorazowej rządowej akcyzy od piwa.

§ 2.

Pobór podatku komunalnego odbywa się na podstawie ksiąg, zwłaszcza składowych, oraz dokumentów i wyciągów, przyczem administracja browaru winna w ciągu pięciu pierwszych dni każdego miesiąca przedstawić Wydziałowi Powiatowemu ścisły wykaz wywarzonego w poprzednim miesiącu piwa oraz podać wysokość nałożonej akcyzy rządowej.

§ 3.

Podatek komunalny wpłacany będzie bezpośrednio przez administrację browaru do Kasy pow. zw. kom. niepóźniej niż .... dnia po doręczeniu nakazu płatniczego. Podatek nieuiszczony w tym terminie będzie ściągnięty w drodze postępowania egzekucyjno-administracyjnego z doliczeniem 5% tytułem odsetek zwłoki za każdy miesiąc oraz kosztów egzekucyjnych.

§ 4.

Wydział Powiatowy prowadzi kontrolę przez swoich funkcjonarjuszów, czy od wszystkiego wywarzonego piwa uiszczony został właściwy i całkowity podatek komunalny.

§ 5.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu statutowi podlegają karze na zasadzie art. 138 Kod. Karn.

§ 6.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy.

§ 7.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go w drodze właściwej przez Wydział Powiatowy po zatwierdzeniu przez Władzę Nadzorczą.

STATUT

o podatku od spirytusu wszelkiego rodzaju, win i wyrobów wódczanych na rzecz Związku Komunalnego pow. ....

§ 1.

Osoby, instytucje i przedsiębiorstwa, sprowadzające do pow. ...., względnie produkujące w pow. .... spirytus, wszelkiego rodzaju wyroby wódczane oraz wina, obowiązane są do uiszczania podatku na rzecz związku komunalnego pow. .... w wysokości 10% pobieranych przez Rząd opłat akcyzowych, t. j. w obecnej chwili mk. 200,—od jednego litra stustopniowego alkoholu, zawartego w spirytusie i wyrobach wódczanych i 10% rządowej akcyzy od win, sprowadzonych z zagranicy, płatne w chwili płatności rządowej akcyzy od wina.

Uwaga I. Nie podlegają opłacie wina owocowe wolne od alkoholu, wina zwolnione od rządowej akcyzy w myśl § 11 niemieckiej ustawy z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej str. 831), stanowiącej załącznik rozporządzenia Rady Ministrów z d. 5 grudnia 1921 r., wydanego celem ujednostajnienia opodatkowania wina na całym obszarze Rzeczypospolitej, tudzież spirytus denaturowany i spirytus przeznaczony na cele lecznicze, doświadczalne i przemysłowe, zwolniony w całości lub częściowo od rządowej akcyzy.

Uwaga II. Stopa podatku może być zmieniona przez Wydział Powiatowy w zależności od zmiany wymiaru akcyzy rządowej, lecz zmiana ta wymaga każdorazowego zatwierdzenia przez Władzę Nadzorczą.

§ 2.

Pobór podatku komunalnego odbywa się na podstawie dokumentów przewozowych, wystawianych przez wytwórnie, składy hurtowe, koleje Państwowe i inne instytucje i przedsiębiorstwa oraz na podstawie dokumentów, wystawionych przez Urzędy Skarbowe Akcyz, Komory Celne i wszelkiego rodzaju zakłady, uskuteczniające dostawę trunków do pow. ....

§ 3.

Do uiszczenia podatku komunalnego obowiązane są:

a) przedsiębiorstwa, produkujące spirytus i wszelkiego rodzaju wyroby wódczane w pow. ....;

b) likiernie i t. p. przedsiębiorstwa, wytwarzające wszelkiego rodzaju wyroby wódczane w pow. ....

c) hurtownie oraz handle win i wódek, i

d) restauracje i poszczególne osoby, o ile sprowadzają napoje alkoholowe wprost z rozlewni lub miejsc sprzedażnych, położonych poza obrębem pow. ....

§ 4.

Osoby fizyczne i prawne, wprowadzające do pow. .... napoje alkoholowe i wina, obowiązane są zawiadamiać Wydział Powiatowy w ciągu 3-ch dni od daty przybycia transportu napojów o ilości alkoholu lub wina, podlegającego podatkowi komunalnemu na zasadzie niniejszego statutu.

§ 5.

Podatek uiszcza się w Kasie związku komunalnego pow. .... przy odpowiednim nakazie płatniczym. Podatek nieuiszczony w ciągu tygodnia od dnia doręczenia nakazu płatniczego będzie ściągnięty w drodze postępowania egzekucyjno-administracyjnego z doliczeniem 5% odsetek zwłoki za każdy miesiąc oraz kosztów egzekucyjnych.

§ 6.

Wydział Powiatowy prowadzi kontrolę przez swoich funkcjonarjuszów, czy od wszystkich sprowadzonych i wyprodukowanych w pow. .... napojów alkoholowych uiszczony został właściwy i całkowity podatek komunalny.

Dla ułatwienia kontroli Wydział Powiatowy po porozumieniu z właściwym Urzędem Skarbowym Akcyz wprowadzi system specjalnych banderoli podatku komunalnego na naczyniach, zawierających napoje wyskokowe.

§ 7.

W razie wywozu sprowadzonego i opodatkowanego spirytusu, wódek lub wina poza granice pow. .... podatek będzie zwrócony.

§ 8.

Wydział Powiatowy obowiązany jest przekazywać miastom, niewydzielonym z pow. zw. komunalnego, conajmniej w ratach kwartalnych część ogólnego wpływu z podatku komunalnego, odpowiadającą proporcjonalnemu stosunkowi liczby mieszkańców miast niewydzielonych do liczby ludności całego powiatu za wyłączeniem miast wydzielonych.

§ 9.

Podatek wymieniony pobierać może związek komunalny powiatowy na razie do dnia 1 września 1923 r., t. j. do czasu, na który zawieszono rządowy monopol spirytusowy.

§ 10.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu statutowi podlegają karze na zasadzie art. 138 Kod. Karn.

§ 11.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy po porozumieniu z Urzędem Skarbowym Akcyz.

§ 12.

Statut niniejszy obowiązuje z dniem ogłoszenia go w drodze właściwej przez Wydział Powiatowy po zatwierdzeniu przez Władzę Nadzorczą i od tego dnia podlegają podatkowi komunalnemu wszelkiego rodzaju wyroby wódczane i wina, jakie będą na składach w likierniach i przedsiębiorstwach, wytwarzających wyroby wódczane, sklepach, hurtowniach win i wódek, restauracjach i t. p.

34.

Okólnik (151) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów na obszarze Królestwa Polskiego oraz Prezydenta m. st. Warszawy w sprawie obliczania quorum na posiedzeniach Rad miejskich.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że w wielu miastach przy obliczaniu quorum na posiedzeniach Rad miejskich bierze się w rachubę faktyczną, a nie pełną ustawową liczbę radnych i członków Magistratu. Przyczyną tego objawu jest mylne tłómaczenie przepisu art. 15

obowiązującego dekretu o samorządzie miejskim, który stanowi, że w razie ubytku więcej niż 10% radnych i w obec wyczerpania się listy zastępców prezydent winien zarządzić wybory uzupełniające. Z przepisu tego wyciągany bywa wniosek, że zmniejszona do 10% liczba radnych może być jeszcze prawną podstawą do obliczania quorum. Podobne przekonanie nie da się utrzymać ze względu na fakt, że w skład Rad miejskich wchodzą nietylko radni ale i członkowie Magistratu, co powoduje, ze przyjęcie za podstawę obliczania quorum faktycznej liczby radnych wymagałoby także uwzględnienia ewentualnie zmniejszonej liczby członków Magistratu, wnioski zaś, co do możliwości uwzględnienia zmniejszonej liczby członków Magistratu, wyciągane z przepisów art. 58 dekretu o samorządzie miejskim, różne są od tych, jakieby się wysnuć daly, co do liczby radnych z przepisu, objętego art. 15 omawianego dekretu. Ponadto uwzględnienie faktycznej liczby radnych mogłoby prowadzić do zmniejszenia liczby ławników, których liczba ma wynosić po myśli art. 41 dekretu o samorządzie miejskim 10% liczby radnych, podobne zaś zmniejszenie ilości ławników nie jest dekretem o samorządzie miejskim przewidziane.

O ile oznaczanie granicy dla faktycznej liczby radnych nie może być dokonane przy pomocy art. 15 dekretu o samorządzie miejskim, o tyle nieuwzględnianie żadnej granicy jeszcze więcej pogłębia sprzeczności powyżej wskazane i prowadzi do konsekwencji, któreby znów prowadziły do zupełnego zaniku miejskiego organu uchwałodawczego. Natomiast podnieść należy, że sam przepis art. 15 dekretu o samorządzie miejskim poza swem właściwem znaczeniem przemawia za tem, że quorum powinno być obliczane nie od faktycznej lecz od ogólnej, t. j. ustawowej liczby członków Rady miejskiej, a więc tak radnych, jąk i członków Magistratu lub po myśli art. 43 samych radnych, w razie bowiem wyczerpania się listy zastępców i ubytku 10% radnych dekret już poleca Prezydentowi lub Burmistrzowi przeprowadzenie wyborów uzupełniających. Po myśli art. 33 dekretu o samorządzie miejskim dla obliczenia quorum na posiedzeniach Rady miejskiej, na których nie przychodzą pod obrady wnioski, wymagające obecności conajmniej $^2/_3$ członków Rady — wystarczy obecność zwykłej większości członków Rady lub po myśli art. 43 dekretu samych radnych. Przez zwykłą większość obecnych można przeto po myśli przepisów dekretu rozumieć tylko obecność więcej niż połowy ogólnej, t. j. ustawowej liczby członków Rady miejskiej lub samych radnych, a także od tej ogólnej liczby członków Rady miejskiej obliczać należy kwalifikowaną większość obecnych na posiedzeniu, wymaganą w wypadkach, przewidzianych art. 33 dekretu o samorządzie miejskim. Z podanych powodów wynika także, że i Rada miejska, w której ubyło więcej niż 10% radnych, w czasie zanim zostaną przeprowadzone wybory uzupełniające — zdolną jest do działania i może odbywać posiedzenia dopóki na zwołanych posiedzeniach może być stwierdzone quorum normalne lub powiększone.

Z przeprowadzonej interpretacji przepisów dekretu o samorządzie miejskim wynika przeto ostatecznie, że należy quorum na posiedzeniach Rady miejskiej tak w wypadkach normalnych posiedzeń, jak i w wykonaniu jej uprawnień, wynikających z art. 43 obowiązującego dekretu o samorządzie miejskim obliczać wyłącznie od pełnej ustawowej liczby członków Rady, względnie od pełnej ustawowej liczby radnych, bez względu na ubytki, które mogą być uwrzględniane, a które jeszcze nie pociągają za sobą nieważności posiedzeń Rad miejskich.

Równocześnie zaznacza się, że praktykowany w niektórych miastach zwyczaj, iż posiedzenia Rady miejskiej rozpoczynają się przy braku quorum, a posiedzenie mimo tego uważane jest za prawomocne, gdy w ciągu obrad nadejdzie wymagana liczba radnych, nie może być uznany za odpowiedni, uchwały bowiem Rady miejskiej tylko wtedy mogą być uważane za prawomocne, gdy zapadły na posiedzeniu w obecności wymaganej art. 33 dekretu o samorządzie miejskim liczby radnych, stwierdzonej przed rozpoczęciem obrad.

W razie braku powyższego quorum przed rozpoczęciem obrad winien znaleźć zastosowanie art. 31 obowiązującego dekretu o samorządzie miejskim.

Warszawa, d. 9 listopada 1921 r. (SM. 1128).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

35.

Okólnik (2) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie legitymacji kolejowych dla emerytów.

Rozporządzeniem Ministra Kolei Żelaznych z d. 17 sierpnia 1920 r. („Monitor Polski“ Nr. 190 z dnia 23 sierpnia 1920 r.) w sprawie ulg w opłatach za przejazd kolejami żelaznemi pracowników państwowych w stanie spoczynku, przyznano emerytom prawo do takich samych zniżek, z jakich korzystają pracownicy państwowi oraz osoby wojskowe w służbie czynnej.

W celu umożliwienia zatem emerytom korzystania z przyznanych im zniżek kolejowych ustaloną dla nich została zgodnie z pismem okólnem Prezydjum Rady Ministrów z d. 22 grudnia 1921 r. Nr. 27614 legitymacja według następującego wzoru:

Format, pierwsza i ostatnia strona, jak w legitymacji urzędniczej, ustalonej okólnikiem Pre-

zydjum Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1919 r. Nr. 14824.

Strona wewnętrzna legitymacji zawierać winna następującą treść:

W nagłówku władza, wystawiająca legitymację, poniżej napis:

„Legitymacja“, w następnej linji „ważna do dnia ....“, dalej „uprawniająca w myśl rozporządzenia Minist. Kolei Żelaznych w sprawie ulg w opłatach za przejazd kolejami żelaznemi pracowników państwowych w stanie spoczynku z dnia 17 sierpnia 1920 r. („Monitor Polski“ z dnia 23 sierpnia 1920 r. Nr. 190) p. NN, imię i nazwisko (emerytowanego), wymienienie ostatnio zajmowanego stopnia służbowego (ewentualnie stanowiska służbowego) do korzystania z 50% zniżki w opłatach za przejazd kolejami państwowemi w klasie .... Niżej miejsce i data wystawienia oraz podpis przedstawiciela władzy, wystawiającej legitymację.

Legitymacja taka winna być oprawiona w okładkę koloru ciemno-granatowego z wytłoczonym na zewnętrznej stronie orłem państwowym. Wewnętrzna strona okładki ma obramowanie na fotografję formatu wizytowego. Otwór obramowania wynosi 5½ do 7½ ctm. Fotografja ma być opatrzona własnoręcznym na niej podpisem właściciela i odpowiedniej wielkości stemplem urzędu, wystawiającego legitymację. Podpis właściciela i stempel muszą być widoczne.

Przy oznaczaniu klasy, w której zniżka przysługuje, należy oznaczyć je analogicznie do obowiązujących w tej mierze przepisów, odnośnie do funkcjonarjuszów w służbie czynnej.

Legitymacje powyższego typu przysługują emerytom jedynie *na czas faktycznego pobierania* przez nich *zaopatrzenia* emerytalnego *ze Skarbu Państwa*. Z chwilą wstrzymania z jakiegokolwiekbądź powodu lub zamknięcia poborów emerytalnych należy legitymacje bezzwłocznie ściągnąć i unieważnić.

Do wystawiania wspomnianych legitymacji powołana jest ta władza II instancji danego działu zarządu państwowego, w której Okręgu znajdowało się ostatnie miejsce służbowe emeryta — a w wypadkach, gdy ostatnie miejsce służbowe położone było poza granicami Państwa Polskiego — władza naczelna danego działu zarządu państwowego. Wymienione władze utrzymują dokładną ewidencję wystawionych legitymacji i prowadzą ich kontrolę. W razie jakichkolwiek wątpliwości, np., co do pobierania przez emeryta zaopatrzenia emerytalnego winny się bezpośrednio komunikować z właściwą władzą skarbową.

O ile by w którymkolwiek dziale zarządu państwowego zaopatrzono emerytów już przed ogłoszeniem niniejszego okólnika w legitymacje urzędnicze, względnie urzędowe, należy je bezzwlocznie unieważnić, a zastąpić je jedynie legitymacjami określonego wyżej typu.

Warszawa, d. 4 stycznia 1922 r. (PO. 11429/21).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

36.

Okólnik (4) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę i Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie przesyłania do Bibljoteki Ministerstwa Spraw Zagranicznych wydawnictw urzędowych dla wymiany międzynarodowej.

Zmieniając w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych Nr. 101 z d. 16 października 1921 r. w sprawie przesyłania do Bibljoteki Ministerstwa Spraw Zagranicznych wydawnictw urzędowych dla wymiany międzynarodowej, polecam wstrzymać przesyłkę urzędowych publikacji prowincjonalnych wobec ograniczenia się w wymianie międzynarodowej druków do wydawnictw państwowych urzędów centralnych.

Warszawa, d. 5 stycznia 1922 r. (BC. 19).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

37.

Okólnik (12) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie przeszacowywania dotychczasowych emerytur.

Podając poniższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, że stosownie do wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu, wyrażonego w piśmie z d. 29 grudnia 1921 r. Nr. 6193/21 (D. a/Em), sprawy wymierzania emerytur, tudzież przeszacowywania dotychczasowych zaliczkowych zaopatrzeń emerytalnych na podstawie art. 43 Ustawy Emerytalnej Polskiej z d. 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 70, poz. 466), b. funkcjonarjuszom Warszawskiego Rządu Gubernjalnego oraz Kan-

celarji Warszawskiego Oberpolicmajstra załatwia w porozumieniu z Warszawską Izbą Skarbową Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę.

Warszawa, d. 14 stycznia 1921 r. (PO. 22).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

Niniejsze pisma Ministerstwa Skarbu udziela się do wiadomości z prośbą o wydanie podległym sobie władzom, powołanym do wymiaru zaopatrzeń, stosownego pouczenia, w szczególności, co do dołączania do aktów dwóch odpisów tabeli pensyjnej w wypadkach, w których miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) leży poza okręgiem Izby Skarbowej w Warszawie, wzgl. w Poznaniu.

Do wszystkich aktów wymiarowych, uskuteczníanych przez Ministerstwa, Władze i Urzędy Naczelne w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu należy dołączać dwa odpisy tabeli pensyjnej, z których jeden pozostanie w aktach Ministerstwa Skarbu, zaś drugi przesłany zostanie właściwej Izbie Skarbowej w celu uskutecznienia wypłaty zaopatrzenia.

W końcu zauważa się, że Ministerstwo Skarbu zarządziło nakład druków tabel pensyjnych wedle przepisanego wzoru jedynie dla potrzeb Ministerstwa Skarbu i podległych Izb Skarbowych, rzeczą zatem P. T. będzie postarać się jaknajrychlej o odnośne druki.

Warszawa, d. 13 grudnia 1921 r. (L. 5951/Adm.Em).

Za Ministra Skarbu
(—) *B. Markowski*
Podsekretarz Stanu.

Dla wyjaśnienia niektórych postanowień ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ustaw R. P. Nr. 70, poz. 466) i uregulowania postępowania przy wymiarze i wypłacie zaopatrzeń emerytalnych oznajmia się, co następuje:

1. Ustawa Emerytalna weszła w życie z dniem 1 października 1921 r., t. zn., że wszelkie wymiary zaopatrzeń, dokonanych na podstawie tej ustawy, uskutecznione być mogą najwcześniej od dnia 1 października 1921 r. począwszy. Do dnia 30 września 1921 r. wymiar zaopatrzeń następuje na podstawie obowiązujących dotychczas w każdej z byłych dzielnic ustaw i przepisów emerytalnych, które dopiero ustawą z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 70, poz. 466) zostały uchylone.

2. Praktykanci nie są funkcjonarjuszami państwowymi, mianowanymi na stałe, zgodnie z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej i jako tacy nie nabywają prawa do emerytury. Wobec tego przepis artykułu 4 ustęp 1 Ust. Emeryt. o doliczeniu 10 lat do czasu służby, podlegającemu normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej w wypadkach nieudolności do służby z powodu paraliżu, utraty wzroku, pomięszania zmysłów lub gruźlicy nie może mieć zastosowania do praktykantów (§ 1 ust. 3 rozp. Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 686).

   Ostatni ustęp art. 4 postanawiający, że praktykantów w takich samych wypadkach traktuje się narówni z funkcjonarjuszami państwowymi, mianowanymi na stałe, odnosi się tylko do nieszczęśliwych wypadków, w których to razach przysługuje praktykantom prawo do emerytury narówni z funkcjonarjuszami państwowymi od pobieranego w służbie czynnej wynagrodzenia bez dodatków (art. 14, ustęp 2).

3. Jeżeli funkcjonarjusz państwowy przechodzi na emeryturę w wypadkach, przewidzianych w art. 3, ust. 2 Ustawy Emeryt. po wysłużeniu 5, ale przed wysłużeniem 10 lat służby, otrzyma emeryturę w wysokości 40% uposażenia w służbie czynnej. Za podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego należy przyjąć obok płacy zasadniczej, ewentualnego dodatku za studja wyższe i za kierownictwo— także dodatek za wysługę lat w wysokości, przyznanej mu za rzeczywistą ilość lat służby, a nie w wysokości jakaby się należała po wysłużeniu 10 lat służby.

4. Przepis art. 43 Ust. Emer. dotyczy tak emerytowanych funkcjonarjuszów b. państw zaborczych, pobierających już emeryturę ze Skarbu Państwa, jakoteż tych funkcjonarjuszów b. państw zaborczych, posiadających obywatelstwo polskie, którzy wedle ustaw emerytalnych b. państwa zaborczego nabyli już prawo do emerytury, jednak prawa tego dotąd nie zrealizowali. Tym ostatnim należy za czas po koniec września 1921 r. wymierzyć emeryturę wedle ustaw pensyjnych danego państwa zaborczego, za czas od dnia 1 października 1921 r., począwszy wedle nowej ustawy.

   To samo dotyczy wdów i sierot po funkcjonarjuszach i emerytach b. państw zaborczych, do których ma zastosowanie art. 46 Ust. Emeryt.

5. Mnożnik dodatku drożyźnianego oblicza się z ograniczeniami, zawartemi w art. 49 Ust. Emeryt. wedle rzeczywistego stałego miejsca zamieszkania, jeżeli to ostatnie położone jest w granicach Państwa Polskiego.

   Jeżeli emeryt (wdowa, sierota) przebywa za zezwoleniem Ministra Skarbu poza granicami Państwa dłużej jak pół roku należy od 7-go miesiąca, począwszy obliczać mnożnik wedle najniższej klasy miejscowości.

   Również należy przyjąć mnożnik wedle najniższej klasy miejscowości, jeżeli emeryt (wdowa, sierota) nie ma wogóle w granicach Państwa Polskiego stałego miejsca zamieszkania.

6. W myśl Ustawy Emerytalnej przyznaje i wymierza zaopatrzenie emerytalne, pensję wdowią i sierocą w porozumieniu z równorzęd-

ną Władzą Skarbową ta władza, która była powołaną ostatnio do asygnowania uposażenia w służbie czynnej. Do czasu ostatecznego jednolitego zorganizowania na terenie Państwa wszystkich Władz i Urzędów, władzami skarbowemi, powołanemi do wydawania opinji w sprawach pensyjnych są następujące władze:

a) Ministerstwo Skarbu dla wszystkich Ministerstw, Władz i Urzędów Naczelnych;

b) Izba Skarbowa we Lwowie — dla wszystkich Władz, mających siedzibę w Małopolsce;

c) Dyrekcja Skarbu w Cieszynie—dla Władz, mających siedzibę na Śląsku Cieszyńskim;

d) Izba Skarbowa w Warszawie—dla Władz, mających siedzibę w b. zaborze rosyjskim z wyjątkiem Ministerstw, Władz i Urzędów Naczelnych;

e) Izba Skarbowa w Poznaniu — dla Władz, mających siedzibę w b. zaborze pruskim.

Inne Izby Skarbowe nie będą wydawały narazie opinji w sprawach pensyjnych, a wymiary zaopatrzeń dla własnych funkcjonarjuszów skarbowych, tudzież wdów i sierot po nich będą uskuteczniały w porozumieniu z jedną z wymienionych wyżej Izb Skarbowych.

Co do samego postępowania przy wymiarze uposażenia emerytalnego należy przestrzegać następujących zasad:

Na terenie b. zaboru rosyjskiego i pruskiego.

Władze, powołane do wymiaru emerytury (pensji wdowiej i sierocej), sporządzą w myśl § 22 rozp. wyk. do Ustawy Emerytalnej wymiar emerytury (pensji wdowiej, sierocej), tudzież dodatku drożyźnianego za pierwszy miesiąc i prześlą akt wymiarowy (przed *wysłaniem*) jednej z wymienionych wyżej Izb Skarbowych do wglądu.

Jeżeli miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) leży poza obrębem tej Izby, należy zamiast jednego odpisu tabeli pensyjnej dołączyć do aktów dwa odpisy.

O ile Izba Skarbowa stwierdzi, że wymiar zaopatrzenia zgodny jest z przepisami ustawy i miejsce zamieszkania danego emeryta (wdowy, sieroty) leży w jej obrębie — zarządzi Izba przypis i wypłatę zaopatrzenia, sam zaś akt wymiarowy zwróci z klauzulą: „Zgodzono się, wypłatę emerytury (pensji wdowiej, sierocej) zarządzono w Kasie Skarbowej w ....“ — władzy wymiarowej. Jeżeli Izba uzna wymiar za zgodny z przepisami Ustawy, ale miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) leży w obrębie innej Izby Skarbowej, zatrzyma u siebie jeden odpis tabeli pensyjnej, zaś drugi odpis prześle celem zarządzenia przypisu i wypłaty tej Izbie Skarbowej, w której okręgu położone jest miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty), sam zaś akt wymiarowy zaopatrzony klauzulą:

„Zgodzono się, wypłatę emerytury (pensji wdowiej, sierocej) zarządzi Izba Skarbowa w..................“ zwróci Władzy wymiarowej, która zarządzi doręczenie dekretu pensyjnego.

Izba Skarbowa, w której okręgu leży miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) zarządzi na podstawie otrzymanego odpisu tabeli pensyjnej bezzwłocznie przypis i wypłatę zaopatrzenia w właściwej Kasie Skarbowej i zawiadomi o tem interesowaną osobę.

Jeżeli natomiast Izba Skarbowa, powołana do wydawania opinji w sprawach pensyjnych, stwierdzi, że wymiar zaopatrzenia nie odpowiada przepisom Ustawy, bądź to, że w danym wypadku zaopatrzenie się wogóle nie należy, wzgl. nie w proponowanej wysokości lub nie od proponowanego terminu i t. d., zwróci Izba cały akt pensyjny odnośnej władzy wymiarowej z uwagą, że wymiar zaopatrzenia należałoby odpowiednio zmienić i akta ponownie przesłać Izbie Skarbowej. Po sprostowaniu przez władze wymiarową odnośnego wymiaru, postąpi Izba Skarbowa jak wyżej podano.

W razie zachodzących między władzą wymiarową, a Izbą Skarbową różnicy i zdań, co do słuszności wymiaru rozstrzyga odnośna Władza Naczelna w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Na terenie b. zaboru austrjackiego.

Postępowanie przy wymiarze zaopatrzeń jest takie same, jak i na terenie b. zaboru rosyjskiego i pruskiego z tą jednak różnicą, że wypłatę zaopatrzeń uskutecznia Izba Skarbowa we Lwowie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności bez względu na miejsce zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty) odpada zatem potrzeba odnoszenia się do Izby Skarbowej miejsca zamieszkania emeryta (wdowy, sieroty), celem uskutecznienia wypłaty zaopatrzenia i co zatem idzie, także potrzeba dołączenia dwóch odpisów tabeli pensyjnej w tych wypadkach, w których miejsce zamieszkania uprawnionej do odbioru zaopatrzenia osoby leży poza okręgiem Lwowskiej Izby Skarbowej.

Warszawa, d. 13 grudnia 1921 r. (L. 5951/Adm. Em).

Za Ministra Skarbu
(—) *B. Markowski*
Podsekretarz Stanu.

38.

Okólnik (13) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: w Łodzi, Warszawie, Lublinie, Kielcach i Białymstoku w sprawie budżetów pow. zw. kom. na 1922 r.

W związku z nowym okresem budżetowym oraz dokonywanemi obecnie pracami nad układaniem preliminarzy budżetowych powiatowych związków komunalnych — zechce Pan Wojewoda po-

niższe podać Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych do wiadomości i zastosowania się:

I. Nowy okres budżetowy trwać będzie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 1922 r.

II. W wykonaniu rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 22 października 1919 r. w przedmiocie pobierania od samorządu kosztów utrzymania policji państwowej (Dz. Ustaw Nr. 5, 1920 r., poz. 28) poleca się zarezerwować w budżetach powiatowych związków komunalnych tytułem udziału w kosztach utrzymania policji sumy z ubiegłego okresu budżetowego (patrz pismo okólne Min. Spraw Wewn. z dnia 7 maja 1921 r. L. SZ. 299), powiększone o 160%, — a to zgodnie z projektem preliminarza policji na 1922 r.

Zarazem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na wypływające z art. 3 wspomnianego wyżej rozporządzenia uprawnienie powiatowych związków komunalnych do przerzucenia ciężarów, związanych z udziałem w kosztach utrzymania policji,—na gminy wiejskie i miejskie danego powiatu.

Uwaga. Wobec tego, że obecnie może być mowa tylko *o wydatkach projektowanych* na policję w 1922 r., a za podstawę do przyszłych rozrachunków z tego tytułu pomiędzy Państwem i samorządem służyć będą *wydatki rzeczywiste*, przeto z poborem ewentualnych składek na policję ze strony gmin należy się wstrzymać, aż do czasu, kiedy rzeczone koszty rzeczywiste zostaną ustalone i we właściwej drodze powiatowym związkom komunalnym zakomunikowane.

III. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, mając na uwadze z jednej strony niewystarczalność źródeł dochodowych powiatowych związków komunalnych, z drugiej zaś — zadania, jakie na samorządzie spoczywają, zezwala na:

1) pobór specjalnej składki gruntowej (p. okólnik Min. Spr. Wewn. z dnia 23 maja 1921 r. L. SZ. 471, Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 5, 1921 r., poz. 150) w wysokości do 150 mk. z morga ziemi pierwszej klasy; odnośne statuty w myśl okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 21 października 1920 r. Nr. SF. 1943/2 (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 13, 1920 r., poz, 342) winny obowiązkowo przewidywać klasyfikację gruntów, stosowaną przy poborze państwowego podatku gruntowego, wzgl. wzorowaną na rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 września 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 97, 1920 r., poz. 639).

2) wprowadzenie nowych podatków samoistnych:

   a) podatku szpitalnego (na wzór załącza się statut tego podatku w pow. Brzezińskim, zatwierdzony przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu w r. 1921, który należy zaktualizować odpowiednio do obecnych stosunków walutowych;

   b) podatku od młynów z mocą obowiązującą jednak tylko na r. 1922 (wzór statutu załącza się);

   c) podatku od napojów wyskokowych i od wywarzonego piwa (p. okólnik Min. Spr. Wewn. z d. 28 grudnia 1921 r. L. SZ. 3345);

   d) podatku od eksploatacji lasów (podatek ten winien być pobierany od morga lasu, przeznaczonego na wyręb);

   e) podatku od eksploatacji torfowisk (podatek ten winien być wymierzany w stosunku do ilości wydobytego torfu, t. j. od każdej przyjętej jednostki mierniczej po potrąceniu jednak tych ilości torfu, które zostały zużytkowane na potrzeby własne).

Uwaga. W statutach o podatkach, wymienionych pod d) i e), których opracowanie pozostawia się inicjatywie organów samorządowych, należy wystrzegać się ewent. kolizji z państwowym podatkiem dochodowym; podatki te winny mieć charakter wyłącznie podatków realnych, t. zn. należy je wymierzać od objektu bez względu na dochód właściciela i jego warunki osobiste.

IV. Rozporządzenie Ministra Skarbu w sprawie dodatków na rzecz powiatowych związków komunalnych, wzgl. miast, wydzielonych z powiatów, do cen przedmiotów, stanowiących monopol państwowy, z d. 26 marca 1919 r. (Monitor Polski Nr. 74, 1919 r.) w związku z wprowadzeniem wolnego handlu węglem, cukrem i naftą przestało w stosunku do tych artykułów obowiązywać; nadal więc pobierany jest tylko przewidziany wspomnianem rozporządzeniem dodatek komunalny od soli.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, uznając konieczność zastąpienia tak poważnego źródła dochodowego, jakim był dodatek komunalny od węgla (dodatki komunalne od cukru i nafty, jak wiadomo, stanowiły znikomy odsetek dochodów powiatowych związków komunalnych), innym źródłem dochodowym — zezwoliło związkom samorządnym okólnikiem z dnia 17 grudnia 1921 r. L. SZ. 3223 na pobór samoistnego podatku od konsumcji węgla.

V. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Robót Publicznych wyjaśnia, że na zasadzie art. 23 Ustawy z d. 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. Ust. Nr. 6, 1921 r., poz. 32) adjacenci mogą być pociągani do udziału w wydatkach na konserwację dróg powiatowych; maksymalna wysokość tego udziału może wynosić nie 20%, jak to było dotychczas, lecz 70% kosztów utrzymania dróg, w myśl okólnika Ministerstwa Robót Publicznych do wszystkich Pp. Wojewodów z d. 27 grudnia 1921 r. i Nr. XII — 987.

Uwaga. Uchwały Sejmików powiatowych o ustanowieniu podatków, wymienionych w ustępie III i IV niniejszego reskryptu, wraz z odnośnemi statutami winny być w myśl

art 47 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej (Dz. Pr. Nr. 13, 1919 r, poz. 141) przedstawiane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych do zatwierdzenia.

Natomiast uchwały w sprawie składek adjacentów należy w myśl art 23 Ustawy, wspomnianej w ustępie IV, przedstawiać do zatwierdzenia Ministerstwu Robót Publicznych.

Warszawa, d. 19 stycznia 1922 r. (SZ. 114).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

STATUT
podatku szpitalnego.

1.

Wszystkie osoby, zamieszkałe w granicach administracyjnych powiatu Brzezińskiego z wyjątkiem Tomaszowa i przybyłych na czas pobytu dłuższy, niż 6 miesięcy, opłacają podatek szpitalny.

2.

Od opłaty podatku szpitalnego zwolnieni są:

1) dzieci do skończonych lat 14; 2) wojskowi na czynnej służbie; 3) zakonnicy i zakonnice; 4) żyjące z dobroczynności publicznej; 5) osoby, pracujące w instytucjach i przedsiębiorstwach, które zapewniają swym pracownikom we własnych szpitalach dostateczną opiekę lekarską i szpitalną; 6) pracownicy komunalni, policjanci i ich rodziny najbliższe płacą połowę składki szpitalnej; 7) urzędnicy państwowi zwolnieni są od podatku szpitalnego.

3.

Do wymiaru podatku na 1921 r. ludność powiatu dzieli się na 4 kategorje.

Do kategorji 1-ej zalicza się:

Właścicieli ziemskich, posiadających powyżej 100 mórgów ziemi, właścicieli młynów motorowych, właścicieli nieruchomości miejskich, których wartość majątku przenosi 400.000 mk., kupców 1-ej i 2-ej kategorji, właścicieli przedsiębiorstw przemysłowych 1-ej, 2-ej, 3 ej i 4-ej kategorji, właścicieli aptek oraz osoby, których dochód roczny przekracza 100.000 mk.

Do kategorji 2 ej zalicza się:

Właścicieli ziemskich, posiadających od 30 do 100 mórg ziemi, właścicieli przedsiębiorstw handlowych 3-ej kategorji i przemysłowych 5-ej, 6-ej i 7-ej kategorji, właścicieli nieruchomości miejskich, których wartość majątku przenosi od 100 000 do 400.000 mk. i osoby, mające od 60.000 do 100.000 mk. dochodu rocznego.

Do kategorji 3-ej zalicza się:

Posiadaczy od 10 do 30 morgów ziemi, właścicieli przedsiębiorstw handlowych 4-ej kategorji i przemysłowych 8-ej kategorji, właściciele wiatraków, właścicieli nieruchomości wartości poniżej 100.000 mk. oraz osoby z dochodem rocznym od 30.000 do 60.000 mk.

Do kategorji 4-ej zalicza się:

Wszystkich pozostałych mieszkańców powiatu, niezaliczonych do kategorji 1-ej, 2-ej i 3-ej.

Ludność 1-ej kategorji opłaca podatek za siebie, najbliższych członków rodziny i od osobibistej służby domowej po 200 mk., 2-ej kategorji — 100 mk., 3 ej kategorji — 50 mk. i 4-ej kategorji — rodziny, składające się z 4-ch osób, opłacają podatek po 30 mk., od osoby z 5 ciu i więcej osób po 20 mk. od osoby.

4.

Od osób, uchylających się od płacenia, podatek będzie ściągany przymusowo przez organy administracyjne.

Za opóźnienia w opłacie pobierana będzie opłata, jako procent zwłoki w wysokości 1% należnej kwoty miesięcznie, przyczem czas krótszy, od dni 15, nie bierze się w rachubę, dłuższy nad 15 dni liczy się za cały miesiąc.

5.

Osoba, utrzymująca rodzinę, opłaca podatek szpitalny również za wszystkich członków rodziny, przez nią utrzymywanych i przy niej zamieszkałych z wyjątkiem osób, wymienionych w punkcie 1 art. 2.

6.

Wydział Powiatowy, w razie wyjątkowo ciężkiego położenia materjalnego płatnika, może na wniosek Rady gminnej lub miejskiej odroczyć termin płatności podatku szpitalnego, rozłożyć go na raty, a także w całości lub częściowo umorzyć.

7.

Osoby, uchylające się od złożenia w czasie wyznaczonym informacji, żądanych przez Zarząd gminy i Wydziału Powiatowego lub też składające świadomie informacje nieprawdziwe, będą pociągane do odpowiedzialności karnej.

8.

Osobom, które opłaciły podatek szpitalny, a także osobom przez które podatek uiszczony został, jak również i dzieciom, niepodlegającym opodatkowaniu (art. 2, p. 1 i art. 5), udzielane będzie bezpłatne leczenie kliniczne w powiatowych szpitalach, a w razach wyjątkowych, również w szpitalach innych na następujących warunkach:

1) przyjęcie do szpitala powiatowego nastąpi po orzeczeniu lekarza, iż leczenie w szpitalu jest konieczne; o potrzebie leczenia w szpitalu obcym decyduje lekarz powiatowy;
2) leczenie będzie się odbywało na salach ogólnych.

9.

Koszty kuracji od osoby, za którą podatek szpitalny nie został wpłacony, ustala Wydział Powiatowy.

10.

Z wpływów podatku szpitalnego będą zakładane i utrzymywane szpitale powiatowe oraz opłacane koszta kuracyjne w obcych szpitalach za mieszkańców powiatu.

11.

Statut niniejszy po zatwierdzeniu go przez Władze Nadzorcze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązywać będzie do d. 31 grudnia 1921 r.

STATUT

o podatku komunalnym od młynów w powiecie.

Art. 1.

Na zasadzie art. 8 Dekretu w przedmiocie skarbowości powiatowych związków komunalnych z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14, poz. 151) Sejmik powiatu .... uchwala następujący statut o pobieraniu podatku komunalnego od młynów.

Art. 2.

Przedmiotem opodatkowania są młyny wodne, wiatraki, młyny motorowe i parowe, znajdujące się w powiecie ....

Art. 3.

Podatek pobierany w wysokości:

a) 2.000 (dwóch tysięcy) marek od złożenia od młynów rzecznych i parowych o większej i stałej sile, położonych w 3-wiorstowym pasie od szosy;

b) 1.500 (tysiąc pięćset) marek od złożenia od młynów motorowych, parowych, rzecznych i stawowych, posiadających gospodarskie mielenie i położonych dalej 3-ch wiorst od dróg szosowych;

c) 1.000 (tysiąc) marek od złożenia od wszystkich wiatraków;

d) 500 (pięćset) marek od złożenia od młynów strumykowych o małej sile wodnej, produkcyjność których jest niestała.

Zubrowniki, jako złożenia pomocnicze, nie podlegają opłacie podatku. Jagielniki opłacają podatek po 500 (pięćset) marek.

Art. 4.

Do uiszczenia podatku obowiązany jest właściciel młyna lub dzierżawca, o ile młyn znajduje się w jego posiadaniu i użytkowaniu.

Art. 5.

Celem wymiaru podatku Urzędy Gminne (Magistrat) na podstawie deklaracji, składanych przez właścicieli lub dzierżawców młynów, sporządzają wykazy osób, obowiązanych do płacenia podatku oraz wykazy młynów przez nie posiadanych z wyszczególnieniem liczby złożeń i przesyłają je w dwóch egzemplarzach Wydziałowi Powiatowemu. Wymiar podatku uskutecznia Przewodniczący Wydziału Powiatowego, wysyłając każdemu płatnikowi imienne wezwanie płatnicze.

Uwaga. Za podanie, niezgodne z prawdą ilości złożeń w młynie, właściciel lub dzierżawca podlega odpowiedzialności sądowej z art. 138 K. K.

Art. 6.

W ciągu dwóch tygodni od daty otrzymania wezwania płatniczego płatnik ma prawo odwołania się do Wydziału Powiatowego. Reklamacja nie wstrzymuje uiszczenia podatku w terminie.

Art. 7.

Podatek winien być wpłacony do Kasy Komunalnej w terminie, oznaczonym przez Wydział Powiatowy w wezwaniu płatniczem. W razie niezapłacenia podatku w przepisanym terminie, należność będzie ściągnięta przymusowo z doliczeniem 1% miesięcznie od zaległej sumy. Koszty egzekucji obciążają płatnika.

Art. 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i obowiązuje do końca 1922 r.

39.

Okólnik (15) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie sporządzania i nadsyłania do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wykazów stowarzyszeń, legalizowanych przez Panów Wojewodów.

W celach skoncentrowania nadzoru nad stowarzyszeniami, działającemi w obrębie Rzeczypospolitej Polskiej oraz umożliwienia Ministerstwu Spraw Wewnetrznych ewidencji ruchu stowarzyszeniowego, polecam Panom Wojewodom nadesłanie wykazów wszystkich zarejestrowanych, względnie zatwierdzonych dotychczas przez Urzędy Wojewódzkie lub inne władze właściwe na mocy przepisów prawa miejscowego stowarzyszeń z siedzibą na terenie poszczególnych Województw oraz perjodyczne nadsyłanie w trzech-miesięcznych odstępach czasu wykazów stowarzyszeń, które powstawać będą po wykonaniu niniejszego okólnika.

W wykazach winny być wymienione:

1) nazwa stowarzyszenia;

2) cel jego i rodzaj działalności;
3) siedziba stowarzyszenia;
4) teren jego działalności;
5) ograniczenia narodowościowe i wyznaniowe, przewidziane w statucie przy przyjmowaniu członków i, w miarę możności,
6) intensywność pracy stowarzyszenia, wzgl. wpływ jego i znaczenie w obrębie jego terenu działalności.

Warszawa, d. 20 stycznia 1922 r. (BS. 1684/21).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*

40.

Okólnik (16) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu Śląska Cieszyńskiego w przedmiocie ułatwiania zamiejscowym urzędnikom udziału w Komisjach, wyznaczanych przez Starostwo.

Celem ułatwienia urzędnikom, nienależącym do personelu władz administracji politycznej I instancji (np. inspektorom pracy) udziału w Komisjach, wyznaczonych przez Starostwa, zarządza się, co następuje:

1. Starostowie winni zawiadamiać zamiejscowych urzędników innych władz, którzy mają wziąć udział w komisji, wyznaczonej przez Starostwo, w ten sposób, aby urzędnicy owi otrzymali zawiadomienie z reguły na 7 dni, a conajmniej na 3 dni przed terminem odbyć się mającej komisji.

2. Jeżeli dochodzenie komisyjne ma się odbyć w siedzibie Starostwa, winni Starostowie dołożyć starania, aby ułatwić zamiejscowym członkom komisji przybycie z dworca kolejowego, — o ile on jest od gmachu Starostwa, wzgl. miejsca, na którem się badanie komisyjne odbywa, znacznie oddalony, — od gmachu Starostwa oraz powrót do stacji kolejowej. W tym celu mają się Starostowie posługiwać środkami lokomocji, pozostającymi w ich urzędowej dyspozycji, wzgl. użyciu podwód na obszarach, w którym Starostom w myśl istniejących przepisów, przysługuje prawo korzystania z podwód. Tychże środków przewozu będą używali Starostowie celem umożliwienia członkom komisji wogóle przybycia na miejsce, w którem komisja ma się odbyć, jeżeli jest ono położone poza siedzibą Starostwa.

3. W wypadkach, w których zamiejscowym członkom komisji będzie bliżej do miejsca, w którem komisja ma się odbyć, z pewnej stacji kolejowej, niż z siedziby Starostwa, należy punkt zborny dla członków komisji wyznaczyć w miejscu, w którem ma się odbyć komisja, a zarazem ułatwić w sposób, określony pod 2, zamiejscowym członkom komisji przybycia z odnośnej stacji kolejowej na miejsce badań komisyjnych.

W zawiadomieniu, o którem mowa pod 1, należy zamiejscowym członkom komisji zakomunikować sposób, w jaki Starostwo ułatwi im przybycie na komisję (punkt 2 i 3), prosząc zarazem o bezzwłoczne doniesienie, czy interesowani wezmą udział w komisji, czy zastosują się do zakomunikowanych im przez Starostwo wskazówek, względnie, czy uważają za konieczne dokonanie pewnych zmian odnośnie sposobu odbycia komisyjnej podróży, określonego przez Starostwo.

W wypadkach, w których Starosta nie będzie mógł zamiejscowym członkom komisji udzielić środków lokomocji pod warunkami i w sposób, określony pod 1—3, zaś na stacji kolejowej, z której mają owi członkowie komisji odbyć podróż do punktu zbornego, znajduią się zazwyczaj środki lokomocji do najęcia, należy o tem zawiadomić zamiejscowych członków komisji, w razie potrzeby z uwagą, że Starostwo poleci właściwemu posterunkowi Policji Państwowej, aby starał się wczas zamówić odnośny środek lokomocji.

Rzecz oczywista, że wszystkich ułatwień w dostarczaniu środków lokomocji, o których mowa wyżej, może Starosta udzielać jedynie w obrębie swego powiatu, ewentualnie od najbliżej położonej stacji kolejowej obcego powiatu. Jasne również, iż w wypadkach, w których instytucja lub osoba, na której wniosek komisja ma się odbyć, wyraża gotowość wysłania środków lokomocji dla członków komisji, może Starostwo z takiego zaofiarowania skorzystać.

We wszystkich zarządzeniach, omówionych powyżej, mają się Starostowie kierować racjonalnie pojmowanymi względami oszczędnościowymi. Względy te nakazywać będą również, aby godziny rozpoczęcia czynności komisji wyznaczano stosownie do terminów przyjazdu i odjazdu pociągów w taki sposób, by zamiejscowi członkowie komisji mogli czynność komisyjną, a w miarę możności i całą podróż służbową odbyć w jednym dniu, bez potrzeby korzystania z kosztownych noclegów w hotelach. Podobnie nakazywać też będą względy oszczędnościowe, aby i miejscowych członków komisji zawiadamiano zawsze wczas o odbyć się mającem komisyjnem badaniu, a to celem uniknięcia zbędnego odrywania od właściwej pracy, członków komisji w wypadkach, w których komisja nie mogłaby się odbyć z powodu, iż nie zawiadomiono o niej na czas jednego z jej członków.

Co się tyczy wydatków, połączonych z dostarczaniem środków lokomocji, zauważa się, że zaprzęgi urzędowe, dostarczone będą zamiejscowym członkom komisji bezpłatnie, natomiast najem zaprzęgów prywatnych będzie uskuteczniany na koszt zamiejscowego członka komisji.

Podając powyższe uregulowanie sprawy ułatwiania zamiejscowym urzędnikom udziału w komisjach wyznaczanych przez Starostwa Pp. Wojewodom do wiadomości i dalszego zarządzenia, zauważa się zarazem, że treść niniejszego okólnika komunikuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych równocześnie wszystkim interesowanym Ministerstwom.

Warszawa, d. 20 stycznia 1922 r. (AO. 3390).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

41.

Okólnik (17) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie udzielania wiz dla cudzoziemców.

W miarę wzrastania stosunków handlowych Polski z zagranicą coraz częściej się zdarza, że zamieszkali i pracujący w Polsce cudzoziemcy zmuszeni bywają do częstych w sprawach handlowych wyjazdów do Gdańska. Wyjazdy te (tak łatwe do uskutecznienia dla obywateli polskich) są dla cudzoziemców, na skutek konieczności każdorazowego uzyskiwania wizy na wyjazd, związane z zabiegami i znaczną stratą czasu.

Ze względu na powyższe upoważniam urzędy, wystawiające paszporty zagraniczne, udzielać wizy na prawo wielokrotnego w ciągu 3-ch miesięcy wyjazdu z Polski do Gdańska i z powrotem tym stale zamieszkałym w Polsce cudzoziemcom, którzy pod względem politycznym nie budzą żadnych wątpliwości.

Wiza taka opłacana będzie w wysokości, odpowiadającej sumie, jaką należałoby ściągnąć przy pięciokrotnym każdorazowym zezwoleniu na przekroczenie granicy w obie strony.

Suma ta przy uwzględnieniu rozporządzenia mojego z dnia 25 listopada r. ub. w przedmiocie podwyższenia opłat za paszporty wynosić będzie obecnie 20.000 mk (wiza na wyjazd 2.000 mk., wiza na powrót 2.000 = 4.000; 4.000 × 5 = 20.000).

Wizy na wielokrotny przejazd nie należy udzielać na paszportach wzór Nr. 2 bez specjalnego na to zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Warszawa, d. 20 stycznia 1922 r. (BB. 11704).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

42.

Okólnik (18) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie podnoszenia większych sum przez funkcjonarjuszów państwowych.

Ministerstwo Skarbu pismem z d. 18 stycznia r. b. L. G. U. K./94/W. A. K. oznajmiło, co następuje:

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre władze i urzędy asygnują z Kas Skarbowych znaczne kwoty podwładnym sobie funkcjonarjuszom rzekomo tytułem zwrotu wydatków, uskutecznionych z własnych funduszów na cele urzędowe. Wysokość podnoszonych kwot nasuwa poważne wątpliwości, czy funkcjonarjusze ci istotnie mogli dokonać tak znacznych wydatków z własnych funduszów i czy raczej kwoty, przez nich podniesione, nie stanowią zamaskowanej zaliczki na dopiero mające się dokonać wydatki.

Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie zarządzeń, ażeby władze i urzędy ściśle stosując się do § 2 przepisów rachunkowo-kasowych dokonywały wydatków bezpośrednio do rąk wierzycieli Skarbu sporządzając asygnacje na ich imię, a nie na imię funkcjonarjuszów państwowych, którzy w myśl § 29 tych przepisów stają się wierzycielami Skarbu, tym wtedy, jeżeli rzeczywiście ponieśli wydatki z własnych funduszów. Dotyczy to przeważnie tych wypadków, kiedy urzędnik, otrzymawszy zaliczkę bądź na koszta podróży, bądź na zakupy, których nie można było dokonać w inny sposób, przekroczył udzieloną mu zaliczkowo kwotę lub wyjątkowo kiedy z powodu wyczerpania lub nieotwarcia w swoim czasie kredytu zmuszony był z własnych funduszów dokonać wypłat na cele gospodarcze biura.

Podnoszenie zaś większych kwot przez funkcjonarjuszów państwowych pod pozorem zwrotu sum, wydanych z własnych funduszów na wydatki, których jeszcze nie dokonano, stanowi nadużycie służbowe, gdyż asygnacja w ten sposób sporządzona musi być uważana jako bezpodstawny dokument.

Na podstawie powyższego należy bezzwłocznie wydać stosowne zarządzenia.

Warszawa, d. 25 stycznia 1922 r. (Pr. B. 480).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

43.

Okólnik (20) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie przetrzymywania w P. K. K. P. sum z kredytów, objętych budżetem.

Pan Minister Skarbu pismem z d. 19 stycznia r. b. L. GUK/131 zawiadomił mię, że niektóre urzędy, podległe Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, przetrzymują w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej na swych rachunkach bardzo znaczne sumy, przekazywane im przez centralne urzędy i władze z kredytów otwartych w budżecie, względnie podejmują gotówkę i składają ją w kasach podręcznych, nie mogąc jej zużyć w okresie budżetowym na cel w budżecie oznaczony.

Postępowanie takie nie da się pogodzić z prawidłową gospodarką skarbową i stanowi obejście kontroli kredytów, a zarazem w wysokim stopniu utrudnia P. Ministrowi Skarbu prace nad sanacją stosunków finansowych i walutowych Państwa, gdyż wskutek wyczerpywania całego kredytu w Centralnej Kasie Państwowej i przetrzymywania sum na rachunkach w P. K. K. P., powoduje zwiększenie się zadłużenia Skarbu Państwa w tej instytucji, a co gorsza — wskutek przechowywania niejednokrotnie większych zapasów gotówki w kasach podręcznych Urzędów, wyłącza je z obiegu, wpływając tem samem na zwiekszenie emisji banknotów i naraża je na niebezpieczeństwa.

Zechce przeto P. Wojewoda (Komisarz, Główny Komendant) osobiście zainteresować się tą ważną sprawą i zbadać, czy podobne tak bardzo szkodliwe dla Skarbu Państwa postępowanie miało miejsce w tamt. okręgu wojewódzkim.

Zwracam uwagę, że należy ściśle stosować się do postanowień Przepisów rachunkowo-kasowych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 45), przewidujących w § 20 możność przenoszenia kredytów z Centralnej Kasy Państwowej do Kas Skarbowych do dyspozycji urzędów, które winny czerpać z Kas Skarbowych fundusze tylko w miarę rzeczywistej potrzeby, jakoteż w § 34 możność wystawiania przez władze asygnacji z upoważnieniem do wypłaty w innych Kasach.

Obchodzenie obowiązujących przepisów mogłoby spowodować zamknięcie odnośnym urzędom kredytów i pociągnięcie do odpowiedzialności winnych urzędników.

O wydanych zarządzeniach zechce P. Wojewoda (Komisarz, Komendant) donieść mi w jaknajkrótszym terminie.

Warszawa, d. 25 stycznia 1922 r. (Pr.B. 493).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

44.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1508/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 577 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Towarzystwo Higieniczne“ w Warszawie, ul. Karowa 31.

45.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1424/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 595 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Parany“ w Warszawie, Marjensztadt 1 m. 3.

46.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 332/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 601 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Wzajemnej Pomocy Komiwojażerów“ w Warszawie, ul. Leszno 14.

47.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1833/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 602 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Pracowników Polskich Kolei Państwowych“ w Warszawie, ul. Nowy Świat 14.

48.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1710/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 603 stowarzyszenie pod nazwą „Izba Handlowa Polsko-Węgierska“ w Warszawie, ul. Krakowskie Przedmieście 7.

49.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1773/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 607 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Wytwórców Węgla Kamiennego dla regulowania Handlu Węglem“, z siedzibą w Sosnowcu.

50.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1647/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 608 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Sędziów i Prokuratorów“ w Warszawie.

51.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1862/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 609 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Teatrów Świetlnych“ w Warszawie.

52.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1608/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 610 stowarzyszenie pod nazwą „Organizacja Inteligencji Polskiej“ w Warszawie, ul. Hoża 42.

53.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1699/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 611 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kryminologiczne“ w Warszawie.

54.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1851/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 612 stowarzyszenie pod nazwą „Katolickie Towarzystwo Grzebania Umarłych“ w Warszawie, ul. Śniadeckich 5.

55.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1997/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 614 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo opieki nad Sierotami i Dziećmi Biednych Żydów miasta Warszawy“ (Talmud Tora). Ochota.

56.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 2057/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 615 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Urzędników Skarbowych z wykształceniem akademickiem“ w Warszawie, ulica Mokotowska 36.

57.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 styczdnia 1922 r. Nr. B. S. 2078/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 616 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Flaczarzy“ w Warszawie, ul. Solec 67.

58.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 2002/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 617 stowarzyszenie pod nazwą „Legja Obrony Konstytucji“ w Warszawie, ul. Mokotowska 29.

59.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1922 r. Nr. B. S 2004/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 618 stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo Popierania Nauk Farmaceutycznych „Lechieja“ w Warszawie, Aleje Jerozolimskie 11.

60.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1986/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 619 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Opieki nad Niemowlętami“ w Warszawie, ul. Koszykowa 18.

61.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1616/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 620 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Narodowe Kobiet Polskich“ w Kaliszu.

62.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1542/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 621 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Pedyatryczne“ w Warszawie, ul. Krakowskie Przedmieście 65.

63.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1960/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 622 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Rewizyjny Spółek Kredytowych“ w Warszawie, ul. Jasna 1.

64.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 2058/21 wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 623 stowarzyszenie pod nazwą „Kolegjum Polskich Organistów-Chórmistrzów“ w Warszawie, ul. Piwna 11.

65.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 2025/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 624 stowarzyszenie pod nazwą „Naczelny Związek Tow. Pszczelniczych Rzeczypospolitej Polskiej“ w Warszawie, ul. Natolińska 4.

66.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 2029/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 625 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Wyrębywaczy Handlowców Mięsa Koszernego“ w Warszawie, ulica Nizka 4.

67.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 626 stowarzyszenie pod nazwą „Tow Zaw. Kształcenia Grafików“ w Warszawie, ul. Chmielna 18.

68.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 8/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 627 stowarzyszenie pod nazwą Kasa wsparć i bezprocentowych pożyczek członków synagogi „Kneses Isroel“ (Jednoczenie Izraela) w Warszawie, ul. Gęsia 12.

69.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1835/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 628 stowarzyszenie pod nazwą Tow. Opieki nad biednemi żydowskiemi dziećmi „Ezras Izrael“ (Pomoc Żydom) w Warszawie, ul. Okopowa 9.

70.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 13/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 629 stowarzyszenie pod nazwą „Korporacja Ochotników byłego 203 Pułku Ułanów“ w Warszawie, ul. Kopernika 30.

71.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 2023/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 630 stowarzyszenie pod nazwą „Izba Handlowa Polsko-Brazylijska“ w Warszawie, ulica Wilcza 10.

72.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1375/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 631 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Gniazd Sierocych“ w Warszawie, Aleje Ujazdowskie 43.

73.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 58/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 633 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Koło Artystów, pracujących w przemyśle artystycznym“ w Warszawie, ul. Nadbrzeżna, w Szkole Sztuk Pięknych.

74.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 stycznia 1922 r. Nr. B S. 1933/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 635 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Zawod. Urzędników Zamojskiego Okręgu Sądowego“ w Zamościu.

75.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 71/22 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 637 stowarzyszenie pod nazwą „Izba Handlowa Polsko Holenderska“ w Warszawie, ul. Foksal 17.

76.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 stycznia 1922 r. Nr. B. S. 1134/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 638 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Opieki nad sierotami i dziećmi biednych Żydów“ (Talmud Tora Or) w Warszawie, ul. Żelazna 27.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 stycznia do 15 lutego 1922 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Referent Libkind-Lubodziecki Jerzy — starszym referentem.

Chejmanowski Wacław — pomocnikiem referenta.

Przeniesiony:

Referent Starostwa w Miechowie — Lenartowicz Ryszard — na takież stanowisko do Zarządu Centralnego Ministerstwa.

Zwolnieni ze służby na własną prośbę:

Grabowski Jerzy.
Załuska Janina.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Pachnowski Stefan — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Starszy referent Knapski Bolesław — Naczelnikiem Wydziału w VI st. sł.

Tymieniecki Aleksander — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Nowogródku:*

Kiński Władysław — urzędnikiem VII st. sł.
Malukiewicz Henryk — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łucku:*

St. referent Kaucki Kazimierz — Naczelnikiem Wydziału w VI st. sł.

Przeniesieni:

Referent Starostwa w Brzezinach — Łabudzki Jan — do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi.

Inspektor Starostw — Tyszko Wincenty — z Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

W Starostwach:

Referent Starostwa w Sochaczewie — Staniszewski Władysław — Starostą na powiat Sochaczewski.

Nyko August — Starostą na powiat Wołkowyski.

Neyman-Spława Radosław — Starostą na powiat Rówieński.

Pom. referenta — Bielski Jan — referentem Starostwa w Łasku.

Wielgusiewicz Stanisław — referentem Starostwa Iłżeckiego w Wierzbniku.

Mianowani:

W Komisarjacie Rządu *na m. st. Warszawę:*

Siekierska Zofja,
Święcicka Janina,
Maciejowska Wanda,
Miszewska Marja i
Andrzejewska Janina — sekretarzami.
Okołowiczówna Łucja — st. kancelistką.

Przeniesieni:

Referent — Hauke Rudolf — ze Starostwa w Kaliszu do Starostwa w Radomsku (przeniesienie Haukego z Kalisza do Konina zostało unieważnione).

Przeniesienie Starosty D-ra Rybołowicza Feliksa z Białegostoku do Łomży zostało unieważnione.

Zwolniony na podstawie ost. ustępu art. 42 Tymczasowych Przepisów Służbowych z dniem 28 lutego 1922 r. — referent Starostwa w Biłgoraju — Rotter Edward.

Zawiadomienie.

Z początkiem marca r. b. ukaże się nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Część IV „SKOROWIDZA DEKRETÓW, USTAW, ROZPORZĄDZEŃ i OKÓLNIKÓW" za czas od 1 lipca do 31 grudnia 1921 r., opracowanego przez Radcę Ministerjalnego ROMANA HAUSNERA.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.